



Bloqueo do aeroporto do Prat (Outubro 2019 - Barcelona)

## Contidos:

- Máis alá de Vox
- O camiño á perpetuación das leis mordaza
- Breve cronoloxía antirrepresiva do 2019
- Sobre as detencións do 15 de xuño

## DATOS 2019: AS CIFRAS DA VIOLENCIA MACHISTA CONTINUÁN SUBINDO

A data de 4 de decembro as cifras oficiais contabilizaban 55 mulleres asasinadas polas súas parellas ou ex-parellas no Estado Español no 2019, o que constitúe 4 máis que no total do 2018; ademais de ser a cifra máis alta desde 2015. Tres destes asasinatos aconteceron en Galiza.

Contabilízanse tamén (neste caso ata a data do 4 de novembro) 63 agresións sexuais múltiples no total do Estado neste ano.

Hai poucos datos das agresións homófobas e tránsfobas, sinalamos orientativamente que o pasado mes de novembro se produciron dúas novas agresións homófobas en Galiza, en Carballo e Viveiro.

O cara máis visíbel da violencia patriarcal sigue tendo enormes dimensións.

## A VERDADEIRA BARCELONA EN CHAMAS

Xa se escribiron, pensaron e dixeron tantas mentiras sobre os disturbios de Barcelona, que se chegasen a materializarse poderían verse desde o espazo con moita máis facilidade que a Gran Muralla Chinesa.

Non me custa supor que moitos dos que reproducen esas mentiras ou ben non pisaron Cataluña desde que o luns 14 de outubro se facía pública a sentenza do procés

e empezaban as mobilizacións ou, se a pisaron, non se decataron de nada. Pero estou convencido de que os autoproclamados “profesionais da información”, que si a pisaron, que si se decataron de todo e que aínda así intoxican deliberadamente, fano respondendo os mandatos directos do poder e a unha ben definida estratexia propagandística.

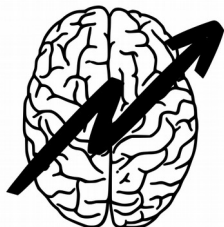
[continúa na páxina 2]

## PRENDE A REVOLTA CONTRA O NEOLIBERALISMO EN AMÉRICA DO SUR E NOUTROS PUNTOS DO GLOBO

Sudán, Francia, Haití, Hong Kong, Ecuador, Cataluña, Chile, Bolivia, Colombia, Irán, Grecia... O 2019 viu erguerse a miles de persoas nunha grande diversidade de contextos, desplegándose en moitos casos unha ampla e

frontal oposición ao Estado, extendéndose as estratexias de destrución da propiedade e as dinámicas auto-xestionarias.

[unha ollada en imaxes na contracapa]



O lamentable é descubrir que gran parte da esquerda politizada, coas súas columnas de opinión, comunicados, colectivos, sedes e asembleas, parecen estar a analizar a realidade a través de dita propaganda mediática.

A realidade desta última reedición de la Rosa de Foc<sup>1</sup> ten moi pouco que ver co que nos contaron ou amosaron. Por unha banda, un esperaría ao chegar a Barcelona atoparse cunha cidade colapsada, coa “xente de orde” metida na súa casa e a vida urbana completamente paralizada. A realidade, pola contra, é que a gran maioría de habitantes segue coas súas rutinas e hábitos de rúa normais. Isto non quere dicir, necesariamente, que non lles interese o que está a pasar na súa cidade, nin que sexan alleos ao conflito. Ao contrario, é o tema de conversación constante e é imposible saber se o veciño que apura un vermú nunha terraza non está a facer tempo para sumarse a unha mobilización esa mesma tarde. De feito, é raro ver a alguén alarmarse por ouvir un pelotazo de goma de lonxe ou por ver a manifestantes correndo polas rúas. Non sabería dicir se é unha cuestión de desconexión entre ambas as realidades ou de costume, de habituarse ao inhabitual.

Pero a gran mentira sobre as chamadas de Barcelona vai moito máis lonxe, ou polo menos máis ás vísceras. Comandos internacionais ben organizados e ben financiados detrás dos disturbios? Un movemento exclusivamente nacionalista moti-

vado por aspiracións supremacistas? A realidade das barricadas e da rúa non ten nada que ver con iso.

## **Só unha análise de brocha gorda podería defender que o patriotismo é o que mantén ao 100% dos manifestantes en pé de guerra. A realidade é moito máis complexa e ten que ver bastante coas fisuras na narrativa do Estado.**

En primeiro lugar, a media de idade de quen están a protagonizar as protestas é chamativamente baixa. Son xoves que a miúdo non superan os 18 anos. Nas rúas de Barcelona non é raro atopar a mozas e mozos de 15 ou 16 anos levando a iniciativa nas manifestacións e nos enfrontamentos coa policía. A gran maioría naceu no século XXI, e nada teñen que ver con “revolucionarios profesionais”, “antisistemas de orixe europea” e demais mitos que os medios fixeron circular estes días. De feito, oxalá houbese máis grupos organizados metidos no conflito. Porque neste momento case todo o peso da loita, tamén a nivel represivo, está a recaer sobre unhas

mozxs que poden parecer “expertxs” de cara ao exterior, pero que realmente non teñen máis armas que a vontade, o entusiasmo, o ensaio/erro, o adestramento do día a día, a improvisación, a información boca-orella e moita rabia acumulada. Os tutoriales de Internet, a aprendizaxe sobre o terreo e poida que un breve consello dalgún veterano illado, están a facer máis por mantelos seguros e a salvo que ningún deses fantasmagóricos grupos ben financiados (aínda ninguén me contestou a canto se paga o contentor en chamadas) cos que aínda ninguén se atopou. A espontaneidade está a marcar gran parte da loita e tamén moitas das accións concretas, con todo o positivo, pero tamén perigoso, que ten isto.

Por outra banda, que é o que move a esta mocidade a tomar as rúas? Sería excesivamente simplista e caricaturizador reduci-lo todo ao nacionalismo catalán. Si, certamente ese factor está moi presente e déixase notar, desde as bandeiras ás consignas. Con todo, só unha análise de brocha gorda podería defender que o patriotismo é o que mantén ao 100% dos manifestantes en pé de guerra. A realidade é moito máis complexa e ten que ver bastante coas fisuras na narrativa do Estado.

Durante décadas a varias xeracións (os que nacemos entre 1978 e a primeira década do 2000) ténsenos dito, e ás veces convencido, de que en democracia podía defenderse calquera idea, mesmo a independencia, a condición de que fora de forma pacífica. Este era o cabaliño de batalla contra a esquerda abertzale nos anos máis duros de ETA. O mantra seguiu repetíndose até os nosos días. As censuras e detencións arbitrarias por delitos de opinión podían ir fisurando o relato, pero en case todas partes e ambientes seguiu incuestionable. O 1 de

outubro de 2017 abriuse unha importante fenda coa brutal represión policial que sufriu Cataluña o día do famoso referendo. Pero foi o pasado luns 14 de outubro cando a música deixou de soar, o pano caeu e a máscara rompeu. Membros da alta burguesía, cargos públicos, de partidos e asociacións, xente con miles de votantes e seguidores ás súas costas, persoas que sempre exerceron de bombeiros ante procesos de rúa que non poden controlar, pacifistas ad nauseam, eran condenados polo Tribunal Supremo a penas de cárcere de entre 13 e 9 anos por defender a independencia. Esta sentenza provocaba dúas conclusións moi claras: primeira, o soniquete de que “todo vale en democracia mentres non se use a violencia” caera ao chan feito anacos e chegábase á dedución de que se che podían caer varios anos de cárcere por non facer nada, mellor que che caesen por “facer algo”; segunda, se o Estado español podía facer iso cos “próceres” do catalanismo, que non podería facer co resto? Hai veces que a sensación de ameaza, dun terror que se abalanza sobre nós, lévanos a recluírnos; outras, a ensinar os dentes. É nisto último no que está a mocidade catalá.

Moitos destes mozos acompañaron aos seus pais a votar o famoso 1-O, e víronos sangrar, coas mans no alto, mentres a policía mallaba nelxs impunemente. O relato pacifista dos seus maiores disolveuse e xa non había forma de recompoñelo. Os pasos dados polo Estado español e o seu aparello policial-xudicial tiveron moito que ver, por tanto, con esta inversión da corrente. Dinámica da que tampouco escapan a Generalitat e os partidos independentistas, de dereita a esquerda. O fenómeno da “independencia en diferido”, os paripés e proclamacións simbólicas que evidenciaban máis medo a un

Nin as colaboradoras da publicación nin as autoras dos textos ou imaxes teñen por que compartir a totalidade das ideas recollidas nestas follas.

Alentamos a reprodución total ou parcial por todos os medios, especialmente en espazos colectivos.

Para colaboracións, distribución, etc: [praxe@riseup.net](mailto:praxe@riseup.net)

Edición rematada en xaneiro do 2020.

pobo catalán sen rendas que ao propio Estado español, fixeron que o manifestante actual, incluso o independentista, sinta cada vez maior aversión por unhas institucións e uns partidos cuxo prestixio se deteriora a pasos axigantados.

Con todo, nin sequera isto abarca todas as motivacións. Nas manifestacións hai tamén moitxs mozxos sen futuro, sen emprego, migrantes, cabreadxs por unha Barcelona cada vez máis inhabitable, concebida para ser consumida e non vivida. Mozxos que antes da sentenza xa estaban fartos de que os mossos lles rexistrasen e detivesen pola súa cor de pel. Mozxos con empregos precarios que se lamentaban por ter que abandonar unha manifestación ou un corte de estrada porque tiñan que entrar a traballar nunha *feina de merda*. Cantxs máis destxs mozxos se sumen ao conflito máis se incidirá e aprofundará nos aspectos sociais do mesmo.

A actuación da policía, tanto a nacional como os mossos, está deliberadamente forzando a radicalización da situación. Máis aló do visto en redes sociais (pelotazos de goma directamente ao corpo, atropelo de manifestantes, malleiras a anciáns, pisar a detidxs no chan, porrazos na caluga, detencións arbitrarias, cargas indiscriminadas, persecucións mentres lanzan gargalladas de psicópata polo megáfono dun coche patrulla, 4 persoas cegas polos citados pelletazos de foam), puiden comprobar persoalmente a provocación sistemática empregada como táctica policial: vin a mossos facéndome directamente un corte de mangas mentres pasaba ao seu lado; escoiteilles mandar á xente “a tomar por culo con su jodida república”, en perfecto castelán, tentado marcar as sílabas, tanto como fora posible, para tentar que un idioma se convirta, por si mesmo, nun insulto; vinlles

abrir unha barreira policial, con 100 metros de terra de ninguén ás súas costas, en pleno *prime time* televisivo, para permitir que un “axente provocador” lanzase á masa concentrada berros de “arriba España!”, nun basto intento de propiciar unha agresión colectiva que xustificara a carga dos antidisturbios. Todo isto, desde logo, non é casual e debe responder a unha estratexia ben pensada. No entanto, é imposible manter permanentemente a táctica da tensión. É verdade que ás veces a corda cede, pero tamén é certo que ás veces rompe cunha sacudida violenta. As consecuencias, entón, non poden preverse. O conflito, en síntese, ten algúns aspectos que desde o



punto de vista subversivo (síntoo, pero non teño outro) marca un antes e un despois: a ruptura emocional da gran maioría dos manifestantes co Estado español é practicamente absoluta; aínda que o divorcio coas institucións e partidos cataláns, e coas súas plataformas sociais, aínda non é completo, entre os mozos crece o descontento e danse os primeiros síntomas de separación; o mito da *nostra policia*, reforzado especialmente tras os atentados das Ramblas do 17 de agosto (2017) e do 1-O, ráchase a primeira semana de protestas despois de todo o relatado; a liña vermella marcada polo pacifismo comeza a desdubxarse e a censura de accións hipócritamente consideradas “violentas” considérase fóra

de contexto en círculos cada vez máis amplos (é complicado considerar violento a queima dun contentor<sup>2</sup> cando cada día de mobilización arroxa unha ou dúas manifestantes mutiladxs).

A pesar de que estes disturbios supoñen un punto e aparte (aínda é pronto para valorar a súa magnitude na nosa historia contemporánea, pero xa podemos confirmar que rompeu certas barreiras que por exemplo nunca tocou o Movemento 15-M), sería absurdo caer en idealizacións. Por unha banda suporía unha esaxeración afirmar que detrás de todos os manifestantes hai unha pulsión política ou reivindicativa. Hai tamén un factor

dose fotos diante de contentores envorcados.

Outro elemento desconcertante é a aparente falta dun obxectivo ou plan concreto. Debe de habelo, pero case ninguén parece coñecelo. Unha pregunta común, nos cortes de estradas, as manifestacións e os propios disturbios era: “e agora que?” Moitos eventos acaban converténdose nun deambular sen rumbo fixo, ante a ausencia dunha finalidade definida. De feito ás veces pensaba, seguro que inxenualmente, que o primeiro suxeito ou colectivo que expuxese un programa estratéxico con puntos asumibles levaría o gato á auga. Esta dinámica facíame darlle voltas a dúas cuestións: primeira, a necesidade, xa mencionada, dunha folla de ruta allea ás institucións e ás organizacións que estas manexan; segunda, preguntarme onde estaban “os meus”, as organizacións e colectivos anarquistas.

Seguramente deben de haber moitas individualidades espalladas en cada mobilización, pero botei en falta a presenza coordinada dos grupos libertarios. Os compañeiros anarquistas cos que tratei explicáronme que isto era moi difícil dada a configuración atomizada do movemento anarquista da cidade. Aínda así extrañoume que, ante acontecementos de tanto calado social e político, non xurdise un rudimentario acordo de mínimos. Oxalá as mentiras da prensa, sobre o forte peso dos anarquistas nas protestas, se aproximasen á verdade.

Se algo nos ensinou o 15-M é que os movementos políticos sempre renden contas ante a historia. O 15-M non foi un movemento revolucionario e estivo moi lonxe, como o actual movemento catalán, de ser perfecto e estar exento de contradicións (para iso haberá que esperar ao Paraíso revolucionario). Con todo,

## A VERDADEIRA BARCELONA EN CHAMAS

alá onde os anarquistas participaron as ideas libertarias ben definidas confluíron coas intuitivas, o movemento anarquista creceu ou se fortaleceu (exemplo é a FAGC en Gran Canaria) e puido deixar o seu sinal nos acontecementos. Onde o anarquismo se inhibiu, se non tiña de seu demasiada vida autónoma previa, acabou sendo representado como un conxunto de inútiles rosmóns unicamente interesados en perorar e en pór paus na roda do movemento. Proxectarse, non como un movemento de loita social, senón como un grupúsculo puramente dialéctico, non pode facerse sen pagar un prezo histórico e social moi elevado.

Aqueles anarquistas, e membros da chamada esquerda en xeral, que hoxe cargan contra a mocidade catalá están a cometer o mesmo erro que xa cometeron co 15-M. Toda a vida falando de tomar as rúas e as prazas, de espertar e levantarse, de barricadas e disturbios, e cando isto pasa píllalles cos pantalóns baixados porque non houbo unha mínima preparación, nin sequera unha mínima convicción, de que se puidese pasar dos discursos e as teorías abstractas á realidade práctica. Collidos por sorpresa, e sen moito interese en moverse demasiado (nin a nivel de replantexamentos ideolóxicos nin de actividade inmediata), adoptan a cómoda postura de cuestionalo todo pero sen facer nada. Con esa actitude están a situarse, tanto antes como agora, como a ala dereita dos movementos sociais, cando non como a ala esquerda dos movementos reaccionarios. Non están a comprender á súa mocidade, reducindo a súa propia ideoloxía “revolucionaria” a un artefacto senil, pretérito, impracticable, que non arrastra nin un chisco da utilidade que puido ter no pasado.

O mesmo lle ocorreu a algunhas da “vella garda”

libertaria coxs mozs que protagonizaron o Maio do 68. Eran incapaces de analizar unha explosión social dese tipo “que non organizaran directamente eles, senón a nova xeración militante” sen quitar os lentes das súas formulacións clásicas. Podían entender que as bandeiras negras volvían ás rúas e recoñecían que o interese polo libertario estaba a rexurdir, pero eran incapaces de comprender enteiramente o proceso, de sentir afinidade por unhas mozs tan diferentes dxs súas antecesors e por unha linguaxe completamente nova. Por iso trataban aos protagonistas das loitas con certo desdén e adultismo, considerando que o seu radicalismo se curaría coa idade<sup>3</sup>. Isto, aínda que a longo prazo puidese ser certo, non é nunca unha boa forma de achegarse a un proceso. O lamentable e paradoxico é que moitxs dxs que participaron no Maio do 68 xulgan hoxe á mocidade catalá coa mesma severidade coa que se lles axuizou a eles entón. Ao final xs mozs diranlles o mesmo que eles dixeron no seu día a outrxs censorxs: “[...] preferimos traballar en acordo con centenaes de revolucionarixs que, sen levar a etiqueta de anarquistas, o son para nós moito mais que certos burócratas”<sup>4</sup>.

En definitiva, temos que fuxir destas actitudes como da peste. O anarquismo debe aproveitar estas situacións para mostrarse práctico e resolutivo, como unha opción de desbloqueo real nas reflexións e nas rúas. Oxalá todas as enerxías que se invirten en discusións bizantinas sobre entelequias se invertisen en desenvolver unha folla de ruta, un programa, entendible e asumible, que viñese propor cousas tan concretas como que os disturbios non cesaran ata que non houbera unha amnistía que abarque non só aos presos do procés senón a todos xs detidxs estes días

(inasumible para o Estado español, pero polo menos marca un obxectivo) e se empezasen a xerar as estruturas necesarias para manter a tensión un tempo indefinido. Se somos incapaces de xerar algo tan “macro”, talvez sería interesante concentrarnos en deseñar unha estratexia de obxectivos concretos nas mobilizacións. Tomar un espazo, ocupar unha institución, colapsar un recurso, como pasou co aeroporto do Prat o primeiro día de mobilizacións, é un obxectivo claro, con principio e fin. A dinámica de “barricada-carga policial-correr” e volta a empezar pode ser moi útil a nivel de aprendizaxe e de xerar músculo revolucionario, pero é moi difícil mantela durante prolongados períodos de tempo. Xs mozs que están nisto por ese aspecto lúdico que comentaba antes, abandonarán as rúas cando a cousa deixe de ser “divertida”. Xs mozs con compromiso político e os que se moven por motivos sociais, si seguirán aí cando a “novidade” se acabe, pero un movemento non pode sobrevivir asumindo un custo tan elevado a niveis represivos. Cunha media de 30 detencións ao día (200 detidos en 6 días) córrese o perigo de esgotarse. É por iso importante reformularse a táctica e a estratexia, en que incidir e que cambiar.

E se non estamos para reflexionar sobre nada disto, é importante que polo menos esteamos nas rúas, que se note a nosa presenza, non renunciar á propaganda polo feito. Desde fóra pode parecer que carece de importancia, pero estar aí, e non renunciar ao discurso propio, é vital. E púideno comprobar persoalmente. Do máis pequeno ao máis grande, en calquera momento podes aprofundar nun conflito, radicalizar unha situación, amosar eficacia ou experiencia. O teu comportamento fala máis da túa proposta política e social que ningún

discurso. Cando un grupo de manifestantes sentan e empezan a entoar de novo o “som gent de pau”, é importante que unha presenza discordante lles lembre que sentadx convidan a que carguen e que deixan exposta unha zona do corpo tan sensible como a cabeza. Cando os cánticos capacitistas e machistas se abren paso, é necesario romper esa dinámica e introducir consignas anticapitalistas ou libertarias que sirvan de contrapeso. Cando un grupo de mozos corren descamisados e de cara fuxindo das sirenas, é difícil que se esquezan do militante anarquista que lles fixo un tutorial in situ sobre como taparse completamente o rostro e a cabeza coas camisetas que colgaban das súas cinturas. Cando os ánimos están inflamados despois de cantar “Els segadors”, non está de máis lembrar a quen che rodean que a letra dese himno compúxo a un antigo anarquista chamado Emili Guayavents (1899) e que de aí vén o de: “com fem caure espigues d’or / quam convé seguem cadenes”<sup>5</sup> e gozar de como os pibes e pibas que che escoitaron empezan a comentar o dato. Cando un fascista se embosca para rebentar unha manifestación, pode supor un cambio de perspectiva entre os presentes que sexa un anarquista o primeiro en detectar a xogada e en expulsar ao “axente provocador”. Todo isto, aínda que apenas supoña unha minúscula pinga máis na corrente, é importante para alimentar a canle e empuxalo fóra das augas mansas.

Repítoo: non estamos ante unha revolución, nin estamos tampouco ante unha loita perfecta. Ningunha o é, ningunha o será. Xs agoreirxs que en cada revolta ou mobilización social denuncian que “non durará”, que “fracasará” ou que “non é unha revolución integral”, sempre teñen e van ter razón. Téñena agora con respecto aos disturbios de Cataluña, tivérona



hai pouco en relación ao 15-M, tivérona fai moito cando falaban do Maio do 68, pero tamén a tiveron se estivesen vivos o 19 de Xullo de 1936 e puidesen percorrer as rúas de Barcelona. Todas as revolucións e conatos de revolucións que se produciron, ao longo da historia da humanidade, ou fracasaron ou foron traizoadas, e moitas delas foron o suficientemente parciais como para que o termo revolución quede, talvez, demasiado grande. Os agoreiros non acertan porque sexan uns “xenios clarividentes”, fano porque o seu horizonte analítico ten, en realidade, a mesma complexidade que a de lembrarnos que todos imos morrer<sup>6</sup>. A cuestión é se, coñecendo esa obviedade, a alta porcentaxe de fracaso, desmovilización e represión que nos espera, merece a pena moverse, tensionar a situación, gañar peso, experiencia e número de face ao futuro, levar os acontecementos até os seus límites, loitar sen idealizacións nin esperanzas vagas ou, pola contra, quedar cruzados de brazos, criticando desde a distancia, e esperando a que nos chegue a morte. Como dicía Simone Weil: “non me gusta a guerra, pero na guerra sempre me pareceu que o máis horrible era a situación dos que permanecían na retagarda”<sup>7</sup>.

Ao voltar de Barcelona unha compañeira do Sindicato de Inquilinas preguntoume: “ao final, os que están nas rúas, quen son? Son independentistas ou son antisistema?”. E tivenlle que contestar o que vin: son pobo, simplemente pobo, un pobo que está a empezar a perder o medo. Esa é a verdade sobre as chamadas de Barcelona.

Ruymán Rodríguez  
(Federación Anarquista de Gran Canaria)

tirado de: [elokal.org](http://elokal.org)

#### NOTAS:

1. Alcume da cidade de Barcelona tras os disturbios que se produciron na Semana Tráxica de 1909

2. A táctica da criminalización tratou, como sempre, de arrastrar á xente polas tripas, e os medios non pararon de difundir as cifras do Concello de Barcelona que estima nun millón e medio de euros o gasto polos contentores queimados. A reacción de moita xente foi a de non explicarse como un Concello pode comprar a un prezo tan elevado uns simples contentores. Cómprallos seica a Swarovski?

3. Para coñecer máis sobre o conflito ideolóxico e xeracional que supuxo o Maio do 68 dentro do movemento libertario, é recomendable ler o capítulo (“1968. A revolta antiautoritaria en Europa” pp. 219-246) que Octavio Alberola e Ariane Gransac lle dedican ao devandito acontecemento no seu libro O anarquismo español e a acción revolucionaria (1961-1974) (2004, Ed. Virus). No devandito libro tamén se explica que o des-encontro se escenificou ostensiblemente no Congreso Anarquista de Carrara (Italia) de 1968. Para máis información sobre o devandito congreso e as súas desventuras internas recomendo o artigo de Luís Novo “Congreso Anarquista Internacional de Carrara de 1968. O anarquismo diante do espello” para a Redacción de Noticias de Alasbarricadas (<http://www.alasbarricadas.org/noticias/node/40594>).

4. Escrito dos editores de Noir et Rouge lido no citado Congreso de Carrara, ibíd.

5. “Como facemos caer espigas de ouro / cando convén segarmos cadeas”.

6. En realidade, ninguén coñece a fórmula exacta para que unha revolta vaia a máis e poida ameazar con transformar verdadeiramente as cousas. De feito, é case imposible de prever. Como explica Éric Hazan no capítulo “Politización” (pp. 21-42) do seu ensaio A dinámica da revolta (reeditado este mesmo outubro do 2019 por Virus Editorial), nin sequera o nivel de politización do pobo é un factor chave para iso. Houbo momentos históricos nos que as revolucións foron máis provocadas pola fame e a desesperación que pola politización das masas (Francia 1789, Rusia 1917), outros nos que politización confluía con factores económicos e sociais (España 1936) e outros onde a pesar do alto nivel de politización non ocorreu nada a efectos revolucionarios (Italia na década dos 70). A revolución é e será sempre un campo aberto á experimentación, onde a historia serve de pista pero non de compás.

7. En H.M. Enzensberger, O curto verán da anarquía, 1998, p. 170, Ed. Anagrama.



**DESHUMANÍZATE**  
**OBEDECE**  
**NO PIENSES**  
**CONSUME**  
**CONTAMINA**  
**VOTA**



## BREVE CRONOLOXÍA DOS ATAQUES Á DISIDENCIA POLÍTICA NO 2019

*Reseñamos algúns acontecementos ocorridos en Galiza e no Estado Español ao longo do ano que nos parecen destacados polo seu carácter represivo. Facémolo co fin de evidenciar a saña que a institución estatal aplica tanto á disidencia política como ás persoas en situación de exclusión que non aceitan o sometemento. Que contrasta coa laxitude coa que actúa con respecto a comportamentos de carácter fascista.*



### [feb.] O concello de Coruña presenta o proxecto de Centro Cívico no espazo do CSO A Insumisa

Nove meses despois do desaloxo máis violento da historia da cidade, o goberno de Marea Atlántica presenta

o proxecto «Naves de Metrosidero», o mércores 13 de febreiro ás 19:30h no concello, proxecto nado a raíz do cadáver do CSO A Insumisa.

A Insumisa foi un centro social situado nunhas instalacións antigamente utilizadas polo exército, preto do barrio de Montealto. No ano 2016 fora ocupado e así, o estado de abandono e ruína que padecía foi transformado pola xente da Coruña nun viveiro de actividade social e cultural. Alí realizábanse cotidianamente charlas, debates, actividades artísticas, cursos, concertos, xantares populares, ... O espazo contaba tamén cunha zona de ximnasio, unha horta e un skatepark.

En maio do 2018 foi desaloxado pola policía nacional e as protestas consecutivas saldáronse con 5 persoas acusadas de varios delitos graves (unha delas mesmo chegou a ingresar en prisión provisional). O proceso xudicial aínda está en curso.

### [feb.] Sete detidxs por resistencia no desafiuzamento simultáneo de tres vivendas en Lavapiés (Madrid)

A Policía Nacional, por orde de Delegación de Goberno, executou os desafiuzamentos sobre as 10 da mañá do 22 de febreiro despois de avisar con menos de 48 horas de antelación, como é legalmente requerido. Durante as primeiras horas da mañá producíronse cargas e momentos de tensión contra o numeroso grupo de persoas que acudiron durante toda a noite e a madrugada para solidarizarse con quen estaban no edificio e dentro do perímetro que a policía despregou desde as 2.30h da mañá.

As familias desaloxadas contaban ademais cunha resolución do Comité Desc da ONU que si foi escoitada en anteriores ocasións, que esixe ao Estado que paralice os desaloxos e evite que quedesen na rúa sen alternativa habitacional despois de anos vivindo no inmoible.

### [marzo] Agresión fascista a mozo independentista en Ferrol

Na noite do xoves 7 de marzo, F.J.M., coñecido militante independentista, era agredido en Ferrol a mans dun grupo de fascistas formado entre oito e dez individuos. Como resultado, o agredido, membro de Causa Galiza, sufriu varias fracturas e fisuras óseas na cabeza que o levaron ao hospital.

### [marzo] 7 detidxs en protesta contra mitin de Vox en Barcelona

Unha delas estivo 13 días encarcerada. En xullo succedense máis detencións a xente do entorno desta moza, elevando a cifra de detidas a 23. A fiscalía pídelles de 5 a 6 anos de prisión e máis de 7.000€ de multa por un delito de Desordes Públicas.

### [abril] Catro persoas condenadxs a 6 meses de cárcere por desordes públicas pola manifestación de 2014 contra a Lomce en Vigo

En total había 11 procesadxs polos feitos daquel día, entre eles varios menores de idade que xa tiveron o seu xuízo e foron condenados a multas e traballos comunitarios. Agora chega a sentenza ás maiores de idade, onde catro foron condenadxs e o resto absolutxs.

### [abril] Cargas, detidxs e decenas de feridxs en protesta contra mitin de Vox en Bilbao

A Ertzaintza levou a cabo desproporcionadas e violentas cargas policiais de maneira moi agresiva contra manifestantes pacíficos, disparando ao longo de toda a protesta e altercados 371 balas de Foam. Unha moza de 19 anos que resultou ferida moi grave con fractura de mandíbula tivo que ser intervida cirurxicamente.

5 persoas foron detidxs: 4 delas acusadas dun delito de desordes públicas e a outra delas de atentado contra a autoridade. Posteriormente víronse imputadas 3 persoas máis, acusadas de participar nos altercados daquel día e imputadas por un delito de desordes públicas.

### [maio] Operación “antiterrorista” contra anarquistas en Madrid

Traducimos comunicado: “A madrugada do 13 de maio irrompían nas nosas casas e no espazo anarquista La Emboscada —tres semanas despois da súa inauguración— unha unidade de antidisturbios xunto co grupo 21 da Brigada Provincial de Información de Madrid, dedicado excusivamente á espionaxe e cazería de anarquistas.



DESAFIAMENTOS EN LAVAPIÉS (MADRID)

Informáronnos que traían unha orde de rexistro e de detención para dúas de nós baixo a acusación de terrorismo.

Durante o rexistro, que durou aproximadamente 6 horas, compañeirxs de todo Madrid achegáronse a amosar o seu apoio. (...)

Estivemos 32 horas detidas e, aínda que houbo momentos nos que a situación era confusa e non parecía favorable, calquera tristeza ou temor volveuse insignificante cando saímos e vimos o apoio e a solidariedade que recibimos por parte das nosxs compas e amigxs.

Porque aínda que o Estado veña a por nós, as ideas e prácticas que perseguen son irrefreables e multiplícanse en cada xesto de solidariedade. E aínda que non sabemos de que se nos acusa, temos moi claro o que somos e por que se nos persegue: e non nos arrepentimos nin nos arrepentiremos nunca de ser anarquistas. (...)

As detidxs saíron ao día seguinte en liberdade e con cargos baixo segredo de sumario. O Espazo Okupado Anarquista “La Emboscada” atópase baixo ameaza de desaloxo desde o pasado 20 de decembro.

## [maio] Morre Escudero Gallardo abrasado nunha cela do cárcere de Teixeiro (A Coruña)

Pedro Escudero Gallardo, natural de Badajoz, padecía un cáncer de larinxe moi avanzado con metástase, e levaba 22 en prisión sen cometer ningún delito de sangue, a maioría deles en celdas de aillamento, réximen FIES ou 1º grado. Por se non fóra suficiente con negarlle sistematicamente o tratamento médico, Escudero era sometido habitualmente a acoso, maltrato e palizas. Dunha carta súa de principios de ano:



*“Téñenme secuestrado e represaliado por non ser un sumiso que deixa que lle piso-teen os seus principios. O caso é que eu entrei para cumprir 11 anos por tres delitos de expropiación, ou sexa, atracos, e non paran de condenarme cada vez que se achega a data na que remato as condeas, coa excusa de que cometín delito de atentado á autoridade cando me apalean, estando esposado polas costas. Ou cando algún dos carceleiros se torce un pé ou un dedo por dar tantos golpes, como foi o último*

*caso, polo que fun condenado a 3 anos máis de prisión o pasado 25 de febreiro. Téñenme encerrado nunha mazmorra onde non podo ver o ceo, onde non entra nin un raio de sol e onde non hai ninguén, ningún outro preso co que poder falar ou saír ao patio diminuto as dúas horas diarias que me deixan saír.”*

Ademáis, as circunstancias da súa morte están cheas de irregularidades. Isto é o que contaba unha persoa cercana a el:

“Onte, mércores 15 de maio de 2019, ás 23h recibo unha chamada desde un número da Coruña (mal rolo). Pregúntanme que se son familiar do preso Pedro Escudero Gallardo, ao que respondo que si, que me considero o seu irmán político. «Sentímolo moito, pero Pedro prendeu lume ao colchón da súa cela e morreu, non puidemos sacarlle a tempo» Que?

Sobre as 13h do mesmo mércores chamoume un número oculto, era Pedro, contento, volvera a Teixeiro, outra vez preto de nós, da xente que lle queremos. Inúndame unha alegría enorme, por fin volve a nós e podemos volver visitalle. Ademais, dime que, despois de ano e medio en illamento, seguirá uns días máis alí, pero que volve ao módulo 13, a primeiro grao. Un avance enorme no seu día a día!

Algo non encaixa, está claro. Como alguén que che chama contento por estar preto da xente que lle quere, 5 ou 6 horas despois préndese lume na cela? Pedro estaba a espera dun xuízo como denunciante dunha malleira que lle deron uns carceleiros o 24 de Novembro de 2018, os carceleiros que estaban nese momento de servizo, son os mesmos que estaban cando supostamente, outro preso en illamento (como Pedro), prendeuse lume na súa cela. Sospeitoso.”

Unhas 150 persoas apareceron mortas no último ano nos cárceres españois, con

frecuencia por causas descoñecidas ou non aclaradas pola prisión.

## [xuño] 4 persoas detidxs en Vigo e Vilamarín son enviadas a prisión preventiva

O sábado 15 de xuño foron detidas 4 persoas en Vigo, acusadas (segundo os medios) de ter relación coa suposta organización terrorista denominada pola policía e a xudicatura “Resistencia Galega”. Aínda se atopan en prisión preventiva, sen sequera ter coñecemento de cal é a acusación que pesa sobre elas (seis meses despois a Audiencia Nacional aínda mantén o segredo de sumario).

[ver páxina 11]

## [set.] Arranca a folga de fame rotativa pola excarceración das persoas gravemente enfermas

Tres presxs por mes, tres xexúns de dez días, en primeiro lugar pola excarceración das persoas presas gravemente enfermas. E para denunciar a catástrofe médico-sanitaria nos cárceres como contexto inmediato desa xusta reivindicación. Engadindo a abolición dos dous tipos de cadea perpetua que se permite no sistema penal español. E sen esquecer as 14 reivindicacións, que motivan a proposta de loita colectiva da que esta folga non é máis que un novo episodio, analizando grande parte das vulneracións de dereitos e tratos crueis, inhumanos e degradantes que constitúen o día a día do sistema penal.

No 2020 continúa aínda esta protesta rotativa por parte de persoas presas.



**SOLIDARIEDADE**  
**PRESAS EN FOLGA DE FAME ROTATIVA**  
**ESTE MES DE XANEIRO...**

**CARMEN BADIA LACHOS 1-10**  
 Centro Penitenciario de Zuera  
 Autovía A-23. Km 328. 50800 Zuera  
 (Zaragoza)

**10-20 JORGE ALFONSO VAZQUEZ CAMPILLO**  
 Centro Penitenciario de Valladolid  
 Ctra Adanero-Xixón. Km 94. 47011  
 (Valladolid)

**SEBASTIAN QUIÑONES VARGAS 20-30**  
 Centro Penitenciario Lledoners.  
 C-55. Km 37. 08250, Sant Joan de Vilatorrada  
 (Barcelona)

**+INFO: TOKATA.INFO**  
**RACHEMOS CO ILLAMENTO**  
**SOLIDARIEDADE PRESAS EN LOITA!**

**[set/out.] Operación antiterrorista en Cataluña e protestas contra a sentenza do Procés se saldan co ingreso en prisión de 30 persoas máis**

9 detidxs en setembro nunha operación antiterrorista contra os Comités pola Defensa da República (CDR). No momento de escribir isto 2 foron liberadas e e o ministerio fiscal solicitou a liberdade para outras 3.

En outubro publicouse a sentenza do Procés á que se sucederon protestas que se saldaron con 21 presxs políticos máis, 200 detidxs e centenaes de feridxs en Cataluña. Outra persoa foi detida en Madrid e enviada a prisión. As mobilizacións continúan.

**[out.] As 6 moxas da pelexa de Altsasu son condenadxs a un total de 35 anos de prisión**

A sentenza, aínda que implica unha redución con respecto á condea inicial da Audiencia Nacional, supón unha enorme desproporción con relación aos feitos xulgados, acontecidos en outubro de 2016.

A versión oficial, difundida polos grandes medios de comunicación, fala dunha agresión unilateral, carente de provocación, a uns gardas civís e as súas parellas nun bar da localidade, os cales buscaban tomar unhas cuncas tranquilamente antes de voltar a casa. A versión dxs imputadxs, difundida por medios alternativos, é ben distinta: uns gardas civís borrachos entraron de madrugada nun bar, con actitude provocadora, empuxando e proferindo frases como “vouche matar” ou “vouche pegar un tiro entre cella e cella”. Tras iso,

desencadearíase unha pelexa na que un dos axentes acabou cun nocello roto.

En menos dun mes a causa é remitida á Audiencia Nacional por un delito de terrorismo, e desde ese momento, os feitos desencadearonse dunha forma vertixinosa: foron detidxs as oito investigadxs e sete delxs son enviadas a prisión provisional sen fianza aducindo que existía un risco de fuga, incluíndo a un noveno mozo que non fora detido e se presentou de forma voluntaria no xulgado.

Os familiares anunciaron a súa intención de recorrer ante o Constitucional e o Tribunal Europeo de Dereitos Humanos.

**[out] Novas cargas e detencións en Bilbao en protesta contra mitin de Vox**

A policía comezou a cargar sen motivo algún, de maneira violenta e desproporcionada. Aquel día as detencións ascenderon a 18. Varias das persoas detidas son menores de idade.

**[out.] O goberno do PSOE amplía a Lei Mordaza para poder fechar Webs e RRSS sen orden xudicial**

O 31 de outubro o presidente do goberno en funcións e o seu equipo de goberno veñen de asinar e publicar no BOE o seu Real Decretazo-Lei 14/2019. Este novo documento establece, entre outras medidas represivas, que “o Goberno, con carácter excepcional e transitório, poderá acordar a asunción pola Administración Xeneral do Estado da xestión directa ou a intervención das redes e servizos de comunicacións electrónicas en determinados supostos excepcionais que podan afectar á orde pública, a seguridade pública e a seguridade nacional.”

Esta medida vai nun sentido completamente oposto ás promesas eleitorais do mesmo partido de derogar a Lei Mordaza.

**[nov.] Condenan a 5 meses de prisión aos sindicalistas xulgados pola folga en Huerta de Peralta, Navarra**

Os sindicalistas que realizaron unha acción para denunciar a vulneración do dereito á folga en Huerta de Peralta introducindo unha furgoneta na empresa foron condenados por un delito de desobediencia.

**[nov.] Condenado por homicidio involuntario pola morte de quen lle asaltou con un coitelo facendo comentarios racistas**

Na madrugada do 8 de decembro de 2017, faleceu o lexionario falanxista Víctor Laínez nun bar de Zaragoza. Tiña un golpe na caluga, pero caera boca arriba, polo que a ferida podería ter acontecido ao caer ao chan. Se a morte fora intencionada ou non, ou o motivo polo que se podería provocar eran elementos que non estaban claros nos días seguintes aos feitos. Sabíase que Laínez discutira con Rodrigo Lanza, un anarquista chileno moi coñecido na cidade, que foi detido ao pouco de suceder os feitos. Rodrigo manifestou desde o principio que o ex-militar lle chamara “sudaca” e que lle ameazara cun coitelo, ao que respondeu golpeándolle cos puños na cara, o cal fixo que este caese cara atrás e se dese co chan.

Dando por boa a información filtrada que apoiaba as teses da familia do defunto e da acusación popular de Vox, os medios empresariais pasáronse a súa presunción de inocencia polo forro e informaron que Rodrigo, sen mediar provocación, golpeou a Laínez por detrás cun obxecto contundente, só porque



vira que levaba postos uns tirantes coa bandeira de España.

Rodrigo Lanza xa fora condenado en 2008 a cinco anos de prisión por supostamente deixar tetrapléxico a un Garda Urbano de Barcelona durante o desaloxo dunha okupa no famoso caso do 4-F. É tamén un dos protagonistas do popular documental *Ciutat Morta*, que expuxo todas as irregularidades do caso, o aleatorias que foron as condenas e as torturas que sufriron as detidas que non foron investigadas por ningunha autoridade xudicial.



O éxito deste documental creara grande incomodidade na policía e a política de Barcelona e coa súa nova detención puidéronse cobrar a súa vinganza. Dun plumazo, *Ciutat Morta* quedou completamente desacreditada nos medios, e os policías que interviñeron nese caso resarcidos publicamente.

Agora Rodrigo atópase de volta en prisión provisional tras ser detido pouco despois da morte de Víctor Laínez no 2017. Por este novo caso foi condenado en novembro por homicidio imprudente, que ten penas de entre 4 e 6 anos de prisión.

## [nov.] A Audiencia Nacional solicita 102 anos de prisión a 12 militantes de Causa Galiza e Ceivar e a disolución de ambas organizacións

O proceso aberto desde 2015 na Audiencia Nacional a 12 independentistas galeg@s experimentou na primeira semana de novembro unha viraxe de 180°. Cando todo apuntaba á deconstrución progresiva da montaxe, coa devolución á Causa Galiza da condición de formación política legal —após ser riscada pola Guardia Civil de ser "brazo político" dunha imaxinaria organización armada—, a retirada das imputacións de "pertenza a organización terrorista" a 9 militantes, etc., o tribunal sucesor do "Tribunal de Orden Público" franquista introduce novos tipos delitivos na reta final do proceso.

A Fiscalía, que depende politicamente do Goberno español, segundo apuntaba recentemente o seu presidente en funcións Pedro Sánchez, imputa agora ás persoas procesadas un novo delito de **"pertenza a organización criminosa para a comisión de delitos de enaltecimento do terrorismo"** e solicita de súpeto un total de 102 anos de prisión para @s militantes encausad@s, con penas que oscilan para tod@s entre 4 e 12 anos de cárcere.

+info: [causagaliza.org](http://causagaliza.org)  
[ceivar.org](http://ceivar.org)

## [nov.] Piden 6 anos de cárcere para 10 persoas que se manifestaron contra a "lei mordaza" en 2013

O 14 de decembro de 2013 organizouse a convocatoria de "Rodea el Congreso" para protestar contra o proxecto de Lei de Seguridade Cidadá que os movementos sociais calificaron como "lei mordaza" polo recorte de liberdades civís que supuña. Ese proxecto de lei presentárase o 29 de novembro do mesmo ano. As persoas que serán xulgadas enfróntanse a peticións de 6 anos de prisión.

Aquela manifestación acabou con disturbios e enfrontamentos entre a Policía e os manifestantes. Con todo, apuntan desde os colectivos sociais, "as persoas detidas fomos escollidxs de forma arbitraria sobre as persoas identificadas antes da manifestación e de que se produciase ningún disturbio". "A pesar do moito que se alongou a instrución, a Fiscalía non logrou atopar aínda unha soa proba que lles relacione cos altercados", afirman.

O xoven malagueño Fran Molero foi xa xulgado polos acontecementos dese mesmo día e ingresou na prisión de Archidona (Málaga II) en maio do 2018 para cumprir 5 anos de condena.

## [nov.] Agresión fascista nun ximnasio de Lugo

O sábado 9 de novembro no ximnasio AB Fitness Sculpture, na sala de máquinas do ximnasio, dous mozos comezaron a increpar a outro a berros de "Qué pasa por ser de VOX eh? Por eso soy un nazi??", aos que seguiu un

home duns 50 anos, que, intentando golpealo en repetidas ocasións, empezou a chamarlle "rojo" e "comunista" mentres facía o saúdo fascista e berraba "heil Hitler!", "Claro que soy nazi, algún problema?".



Días despois, o rapaz agredido solicitou á dirección do ximnasio que fixera algo por solucionar esta situación, pero a resposta foi pór no mesmo nivel un intento de agresión nazi cunha discusión sen importancia.

## [dec.] A Garda Civil oculta a ideoloxía fascista do detido en Miranda del Ebro en posesión dun perigoso arsenal de armas e explosivos

Rubén López Rebollo, exhibía súa ideoloxía falanxista nas RRSS sen necesidade de agocharse. Porén, segundo a declaración en rolda de prensa do xefe da Comandancia da Garda Civil de Burgos "non detectou na in-



vestigación, que foi intensa, ningún vínculo con ningunha outra persoa nin con organizacións de ningún tipo, nin terrorista, nin extremista, nin delincuencia organizada".

Desde Izquierda Mirandesa declaran: "A verdade é que esta persoa tiña pendurada de súa xanela unha bandeira



franquista e outra da Falange, e en Facebook partillaba continuamente propaganda falanxista e de Vox.”

O detido está acusado de instalar no faiado do piso familiar un taller clandestino dotado de todo tipo de maquinaria para a fabricación de artefactos explosivos, así como para a manipulación de armas de fogo e a fabricación artesanal de munición para as mesmas; e nunha estancia do garaxe comunitario do edificio onde ía acumulando tales artefactos, poñendo en risco a vida de numerosas veciñas. Fóronlle intervidos 17 artefactos montados e cargados, máis de 30 kilos de distintas substancias químicas precursoras de explosivos e material de laboratorio utilizados para súa fabricación, e numerosas armas de fogo.

### **[dec.] Deteñen a portavoz de Stop Desafiuzamentos Mallorca**

Foi o martes 10 de decembro nunha convocatoria contra o desafiuzamento de Óscar Kacper Szczesniak, un mozo de 17 anos con discapacidade, e da súa nai Victoria Kalinonski. A Policía Nacional obrigoulles a retirarse e nese momento Joan Segura foi detido, sendo posto horas máis tarde en liberdade con cargos polos delitos de desobediencia e resistencia á autoridade.

## **EUROPA**

### **[Francia] Sucedéronse ao longo do ano intensas mobilizacións do movemento dos chaleques amarelos, con elevadas cifras de represaliadxs:**

(contabilizando desde novembro do 2018 ata setembro 2019)

- Detidxs 11.090
- Feridxs 4.999
- Mutiladxs 29 (pérdida de ollo 24, perda de man 5)
- Mortxs 11
- Condenas a prisión 714

### **[Grecia] Desaloxados decenas de vivendas e centros sociais de migrantes e anarquistas**

Desde xulio a policía ven hostigando e desaloxando numerosos espazos sociais no barrio ateniense de Exarchia que aloxaban numerosos proxectos de autoxestión, baixo a consigna do goberno de “limpar” a cidade.

Entre outubro e novembro o Estado Grego mobilizou unha grande cantidade de recursos (uns 5000 policías, helicópteros, drones) para enfrentarse ás manifestacións convocadas e levar a cabo a fase final desta intervención policial, que se cobrou numerosas feridxs.

Continúan as mobilizacións e as accións de resposta.



DECENAS DE DESALOXS EN ATENAS

### **[Italia] Outras dúas operacións antiterroristas contra anarquistas**

O 7 de febreiro foron detidas 7 persoas en Turín (Operación Scintilla), e outras 7 o día 19 de febreiro en Trento (Operación Renata); todas elas baixo diferentes acusacións en relación a sabotaxes.

A estas operacións sucedéronse numerosas accións de sabotaxe en solidariedade coas detidas.

6 persoas foron condenadas a un total de 10 anos de prisión pola Op. Renata. As detidas en Turín aínda non foron xulgadas.



O 2019 TAMÉN VIU COMO TURQUÍA E EEUU SE ALIABAN CO ISIS PARA ATACAR O PROXECTO DE AUTONOMÍA DE ROJAVA (KURDISTÁN SIRIO). POR TODO O MUNDO SE SUCEDERON NUMEROSAS ACCIÓNS INTERNACIONAIS DE SOLIDARIEDADE.

# SOBRE AS DETENCIÓNS DO 15 DE XUÑO E A APLICACIÓN DE LEXISLACIÓN DE EXCEPCIÓN

O sábado 15 de xuño foron detidas 4 persoas en Vigo, acusadas (segundo os medios) de ter relación cunha suposta organización terrorista. Aínda se atopan en prisión preventiva, sen sequera ter coñecemento de cal é a acusación que pesa sobre elas. A Audiencia Nacional, institución herdeira do Tribunal de Orden Público franquista (que perseguía os “delitos políticos”) aínda mantén o segredo de sumario.

Según a prensa dúas delas xa estaban sendo buscadas polo sistema xudicial, sobre elas pesarían acusacións relacionadas co que chaman “Resistencia Galega”. De acordo coas informacións que apareceron nos medios, as outras dúas serían detidas por ofrecerlles algún tipo de axuda ás persoas fuxidas.

“Resistencia Galega” é o nome que lle deron -a policía primeiro, e o sistema xudicial despois- a unha suposta organización terrorista de ideoloxía independentista, acusada de cometer unha

serie de ataques contra infraestructuras da Administración e de grandes empresas que se produciron en Galicia entre o 2005 e o 2014. Estas sabotaxes, nas que non houbo vítimas persoais nen feridxs, adoitaban ir acompañadas dun comunicado público que chamaba á resistencia.

Desde o 2013 puxéronlle o sistema xudicial asumiu tamén esta etiqueta legal de “Organización Terrorista”. Isto fai que calquera persoa que sexa detida dentro do mesmo proceso, **independentemente dos delitos dos que se lle acuse xa está exposta a medidas legais de excepción**, que inclúen un incremento das penas, que existan penas de pertenza e colaboración con esta “Organización Terrorista”; e rexímenes penitenciarios especialmente sangrantes (como alonxamento do domicilio, rexistro das comunicacións, aillamento, e prisión preventiva de ata 4 anos sen xuízo).

As persoas detidas en xuño, xa levan máis de 4 meses encarceradas en réxime especial (FIES), a 500 km dxs súas fillxs, amigxs, familiares e veciñxs sen sequera coñecer a acusación.

Até o de agora desde o entorno de Xanma, un dos mozos detidos, non fixemos moito por dar a coñecer este tema, por desencaxe ante a situación, por estar concentradas no apoio a el e á súa familia, e por certo medo a interferir no proceso coa esperanza de que todo se resolvera pronto.

Pero pasou xa medio ano e non aturamos máis silencio. Vémonos na necesidade de difundir o máis que podamos a súa situación e mo-

bilizar os recursos que sexamos quen para presionar ás autoridades para que o devolvan á rúa. Querémolo sacar de aí.

O mesmo tribunal ten actualmente abertas tamén causas contra organizacións independentistas (Causa Galiza e Ceivar) por “enaltecimento do terrorismo”, solicitando a súa ilegalización e a paralización das súas actividades.

**Non entendemos cómo se pode lexitimar o encerro de seres humanos pola mera posibilidade de ter relación con actos de danos materiais. E desde o 2005 van máis dunha ducia de persoas que pasaron polo cárcere no marco deste proceso ou aínda se atopan en prisión**

**Por outra banda, si que vemos outras violencias ao noso redor e ante as que o sistema xudicial non responde coa mesma contundencia.** Violencias que teñen que ver con circunstancias cotiás, que si que implican dano contra persoas, e que non teñen **que ver con ningunha suposta “Organización Terrorista” (da que ademais non se ten coñecemento de que ocasionara nen unha soa persoa ferida [!])**.

Violencias como os asasinatos de mulleres e o machismo xeneralizado, a explotación laboral, a destrución do ecosistema, a expulsión de persoas dos seus espazos por cuestións económicas... Violencias como a marxinação, represión e narcotización dxs que non se adaptan (vellxs, tolxs, enfermxxs, nenxs, persoas non brancas, disidentes...), como o emprego dos nosos impostos para saquear outros

países, a venda de armas, a explotación química dos corpos, o control da información, a brutalidade policial...

Todas estas cuestións teñen en grande medida que ver co normal funcionamento do sistema. Coa cultura branca capitalista, cos seus valores patriarcais e antropocéntricos, o seu culto tecnolóxico e os seus Estados e institucións represivas.

Sexa contra independentistas, comunistas ou anarquistas, **a excusa é sempre a mesma: “son terroristas”.** Parécenos evidente que o Estado emprega a violencia e o medo como unha ferramenta de control da disidencia política, coa excusa dun terrorismo ficticio.

Na Galiza a única organización política que vemos que se cobre vítimas persoais é o Estado e as súas institucións. Que excusándose nun terrorismo ficticio empregan a violencia, o encerro e o medo como unha ferramenta de control da pobreza e da disidencia política que supoñen un obstáculo para a súa rentabilidade cega; mentres que por outro lado protexen aos grandes responsables da Violencia con maiúsculas... Dándolle traballo a unha policía historicamente sobredimensionada, que necesita xustificar a súa existencia despois da desaparición das organizacións armadas no Estado Español.

**CONTRA AS MEDIDAS DE EXCEPCIÓN,**

**POLA DEROGACIÓN DA LEI ANTITERRORISTA**

**ÁS PRESXS, AGORA, QUEREMOS VELXS FÓRA!**

~ Rede de Apoio a Xanma ~





# QUE A SOLIDARIEDADE ATRAVESE OS MUROS

## Enderezos en prisión das persoas detidas o 15 de xuño:

Xoán Manuel Sánchez Rodríguez  
Centro Penitenciario Madrid V  
Carretera M-609, km. 3,5  
28791 - Soto del Real (Madrid)

Miguel Garcia Nogales  
Centro Penitenciario Madrid V  
Carretera M-609, km. 3,5  
28791 - Soto del Real (Madrid)

Asuncion Losada Camba  
C.P. Madrid VII  
Ctra. M-241, km 5,750  
28595 Estremera  
Madrid

Antom Garcia Matos  
C.P. Madrid VII  
Ctra. M-241, km 5,750  
28595 Estremera  
Madrid

## Outros presos dentro do mesmo proceso “antiterrorista” contra o independentismo galego

Roberto Rodríguez Fialhega  
Centro Penitenciario Teixeiro  
Ctra. de Paradela, s/n  
15310 - Teixeiro-Curtis (Coruña)

Eduardo Vigo Dominguez  
Centro Penitenciario A Lama  
Monte Racelo, s/n  
36830 - A Lama (Pontevedra)

## Presxs en loita polas condicións penitenciarias (tokata.info):

Mohamed El Hichou El Yaziji  
(intervido)  
Mohamed Achraf (intervido)  
Centro Penitenciario de A Lama  
Monte Racelo s/n  
36830 A Lama (Pontevedra)

Alfonso Miguel Codón Belmonte  
Centro Penitenciario Asturias  
Finca Tabladiello  
33422 Villabona-Llanera (Asturias)

Jorge Alfonso Vázquez Campillo  
Centro Penitenciario de Valladolid  
Ctra. Adanero-Gijón, km. 94  
47011 Valladolid

José Antonio Chavero Mejías  
(intervido)  
Centro Penitenciario Madrid VII  
Ctra. M-241, km 5.750  
28595 Estremera ( Madrid)

Carmen Badía Lachos  
Luis Carlos Marín Tapia  
Centro Penitenciario de Zuera  
Autovía A-23, km 328  
50800 Zuera (Zaragoza)

Manuel Francisco Llopis Alfonso  
Hermenegildo Alexis Méndez  
Ascensión  
Centro Penitenciario Daroca  
Ctra. Nombravilla, s/n  
50360 Daroca (Zaragoza)

Jaime Arias Tinoco  
Sebastián Quiñones Vargas  
Centro Penitenciario de Lledoners  
C-55, km. 37  
08250 Sant Joan de Vilatorrada  
(Barcelona)

Erasmus San Pablo Tejedor  
Centro Penitenciario Alicante II  
Ctra. N-330, km. 66  
03400 Villena (Alicante)

David Rojas Fernández  
Centro Penitenciario Sevilla II  
Paraje Las Mezquitillas. SE-451.  
Km 5,5, 41530 Morón de la Frontera  
(Sevilla)

Francisco Aroca Lisón  
José María Pirla Oliván  
Centro Penitenciario de Albolote  
Carretera de Colomera, km. 6  
18220 Albolote (Granada)

José Gil Belmonte  
Centro Penitenciario de Puerto I  
Ctra. de Jerez-Rota, km. 6,4  
11500 El Puerto de Santa María  
(Cádiz)

Antonio Carlos Nieto Galindo  
Pedro Doblado Pozo  
José Adrián Poblete Darre  
Centro Penitenciario de Murcia II  
Paraje Los Charcos  
30191 Campos del Río (Murcia)

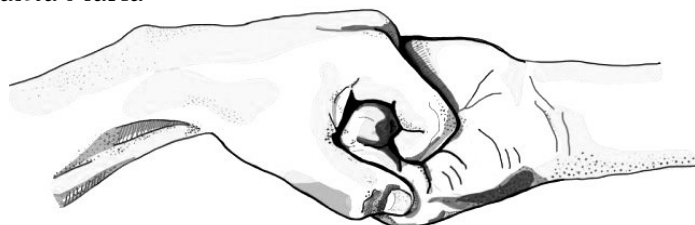
## Outrxs presxs:

Daniel, detido en Madrid nunha  
manifestación solidaria con  
Cataluña:

Daniel Gallardo Herczog  
CP Madrid II – Módulo 2  
Ctra. Alcalá-Meco km 4,5  
28805 Alcalá de Henares (Madrid)

Lisa, condenada pola expropiación  
dunha sucursal de Pax Bank (Banco  
do Vaticano) en Aachen, Alemania

Lisa Dorfer  
C.P Brians I  
Carretera de Martorell a Capellades,  
km 23  
08635, Sant Esteve Sesrovires  
(Barcelona)





# O CAMIÑO Á PERPETUACIÓN DAS LEIS MORDAZA



A trampa víase vir desde hai meses, concretamente desde as primeiras reformas propostas por PNV e PSOE nas que xa se evitaba incluír no debate á sociedade civil, aos actores sociais e ás asociacións activistas. Tratábase de “parchear” o texto da Lei de Seguridade Cidadá para conseguir que NON CAMBIASE NADA.

Seguindo este carreiro, chegamos até aquí; até as propostas que o PNV e o PSOE quérannos seguir vendendo como “o camiño á derogación da lei mordaza (sic)” e que son as seguintes:

## 1.- Unha definición de “seguridade cidadá”

Cóntannos que van redactar unha definición “máis aproximada a garantir os dereitos e as liberdades fronte ás arbitrariedades”. É dicir, outro caixón de xastre no que cabe todo e todo vale.

Pero o peor é que non criticábase só a ambigüidade na que incorre a definición de “seguridade cidadá” (que tamén), senón sobre todo no articulado das súas leis que abusan do uso de conceptos xurídicos indeterminados e

xenéricos e que nos deixan nunha situación de indefensión fronte á norma.

Noutras palabras, cámbiase o título, pero o guión da comedia é o mesmo

## 2.- Límites e dereitos nos rexistros corporais

A actual Lei de Seguridade Cidadá xa prevé que os rexistros que impliquen espírese deben realizarse en lugares apartados, fóra da vista de terceiros e por axentes do mesmo sexo salvo que “percibisen un risco inminente”. Agora preténdese que sexan realizados “con carácter xeral” en dependencias policiais. É dicir, dun trámite inmediato e rápido pasamos a un desprazamento e a unha estancia en comisaría con todos os prexuízos a iso inherentes. Toda unha mellora.

Obsérvase que se refire só aos rexistros “corporais” e non aos domiciliarios. A actual Lei Mordaza recolle a posibilidade de entrada e rexistro en domicilios en diferentes supostos, algúns dos cales son competencia municipal e poden ser usados para facilitar desaloños ilegais. Existe, ademais, unha potestade de entrada en edificios de entidades públicas sen necesidade de autorización previa que, novamente, pode ser utilizado como escusa xeral para desaloñar actos de protesta.

## 3.- Retención en dependencias policiais

Preténdese reducir o tempo máximo de retención en dependencias policiais de 6 horas ao “tempo medio que os axentes tardan en identificar a unha persoa”.

Esquecen que aquí o que realmente se cuestiona é a propia figura da “retención” e non que a súa duración máxima sexa de 6, 5 ou 4 horas. Esquecen tamén regular de maneira máis garantista os supostos nos que se pode requirir a documentación a fin de evitar controis de identidade discriminatorios e a posibilidade de concretar con rigor os dereitos que asisten á persoa “retida” para ser identificada.

## 4.- Despenalizar a toma de imaxes a policías

Outra trampa: Na vixente Lei Mordaza está permitida a toma de fotos a policías; unicamente está proscribido o seu USO non autorizado e iso cando poda pór en perigo ou risco a seguridade persoal ou familiar dos axentes.

Engadir ao substantivo “risco” o adxectivo “real” non cambia NADA. Pura maquiaxe

## 5.- Responsables de actos violentos

Tamén é puro tratamento cosmético o “acordo para delimitar a responsabilidade dxs organizadorxs e promotorxs de manifestacións e reunións cando se dispuxo das medidas de seguridade ao seu alcance (diálogo coa administración, instrucións para guiar unha marcha por unha vía pública...)”.

O paternalismo da proposta de reforma xa chama a risa, pero o peor é que esquece que o vixente Código Penal, reformado paralelamente á Lei de Seguridade Cidadá, introduciu na súa art. 557 unha pena de até 3 anos de cárcere para os que actúen sobre un grupo ou os seus

individuos incitándolles a realizar desordes públicas ou reforzando a súa disposición a levalos a cabo, aumentando a pena até os 6 anos de prisión cando as desordes se leven a cabo nunha manifestación, reunión numerosa ou con ocasión dalgunha delas.

En efecto, non se trata de Lei Mordaza, senón de leis mordaza. De maneira que variando unha, non solucionamos o problema.

Debemos lembrar que a proposta realizada polo PSOE no seu día recuperaba a posibilidade de efectuar controis na vía pública ou na estrada para “o descubrimento e detención dos participantes nun feito delituoso causante de grave alarma social”, sen describir a que supostos se refería; que a proposta do PNV mantiña o Rexistro Central de Infraccións contra a seguridade cidadá; que ambas as propostas mantiñan ou incrementaban os supostos de infraccións e, sobre todo, que garantían a presunción de veracidade das declaracións dos axentes da autoridade.

Das “devolucións en quente” non hai noticia, claro.

\* Darío Serrano é avogado e membro de LIBRES (Asamblea Cántabra por las Libertades y contra la Represión)

# MÁIS ALÓ DE VOX. QUÉRENNOS LEVAR A UN PASADO QUE NUNCA EXISTIU.

Termina 2019 e o Estado Español pon o seu reloxo en hora co resto de Europa. A crise económica xa chegou. Os chalecos amarelos xa chegaron. A representación política do neofascismo xa chegou.

Levamos unha década vendoo vir. Primeiro cunha desmobilización social que se traduciu nunha “volta á normalidade”, mentres que o canibalismo social crecía. Vimos como o bloque político do PP se descompuña, primeiro nun “Podemos de dereitas” que foi Cs e agora en favor do partido que mellor domina a comunicación viral e endemoniada de hoxe, que é Vox. Á vez o PSOE recupera a súa posición de poder no seu papel de sempre de ser o estabilizador do réxime do 78.

Ao final, quen levantou o monstro até levalo a ter o peso que ten nas institucións do réxime foi un movemento social que existe hoxe en favor da represión. Falamos en anteriores comunicados deste movemento, pero agora, que se atopa nun climax, é bo sinalalo especificamente:

-Como movemento social ten un arraigamento nas capas sociais máis favorecidas: rendas altas e medias xunto a posicións acomodadas (aristocracia obreira, rentistas...). Pero sobre todo, entre quen teñen relación cos corpos represivos do estado: policía, exército, carceleiros...

-É un movemento en tanto que ten múltiples expresións, organizacións e segmentos dentro del que non actúan de forma uniforme. Actualmente é fácil recoñecer en Vox a expresión política deste movemento, pero hai moitos

máis elementos: desde Jusapol hexemonizando a organización da policía ás masivas recollidas de firmas para restablecer a Cadea Perpetua (a prisión permanente revisable que din os benpensantes).

-É un movemento social que emerxe “de abaixo”. Non xorde e se dirixe desde un despacho escuro, senón que conta co empuxe de sectores sociais por iniciativa propia.

-Como movemento é esencialmente reaccionario en torno á orde vixente e a un

súas formas, cumprir a lei e ser rectos. No propio 15M houbo algún indicio desta tendencia cando se trataba do tema da corrupción e a casta política. Durante anos era un lugar común sinalar a necesidade de máis man dura cos corruptos. Pois ben, para algúns ese foi o punto de partida ao que logo ir engadindo o demais. Inmigración? CIEs. Violencia machista? Cárcere, cadea perpetua. Manifestacións e folgas? Multas, paus. Terrorismo islámico? Cadea perpetua. Conflito catalán? Cárcere, ilegalizacións, paus. Esa é a maneira de “voltar” á normalidade. Importante sinalar aquí que se trata de voltar, non de avanzar.

Sinalamos a existencia deste movemento porque aínda que se atopa incrustado xunto a

e propulsaron este movemento. Só lle deron vigor e cohesión, especialmente no caso do nacionalismo.

Que este movemento estexa forte e á ofensiva tennos que pór alerta para non reduci-lo só á súa expresión política máis forte e clara que é Vox, que simplemente se levantou sobre este movemento. Noutros partidos hai claras correntes que forman parte desta corrente e que teñen que ser sinaladas, por exemplo quen enarboran un punitivismo feminista ou unha tentativa de punitivismo “climático”. A raigame desta tendencia ten máis que ver coa extracción social da xente que coa súa expresión política ou partidista, por iso é importante sinalar cales son eses sectores. E que estes sectores non son novos. Son



mitolóxico pasado mellor, no que as cousas non estaban “tan desmadradas”. Non hai base racional nin empírica para falar dunha situación de inestabilidade ou delincuencia extrema, menos aínda se o comparamos con calquera momento pasado. Con todo este é o substrato mitolóxico sobre o que se edifica este movemento. Como proposta: a represión. Contra todo e en todas as

outras manifestacións políticas ás veces máis estridentes, cremos que é o vector principal e o que o articulou. Por exemplo, adoita vir nun conxunto co nacionalismo español, co antifeminismo queixón da “ditadura do politicamente correcto” ou co negacionismo climático. Con todo, nin o nacionalismo español, nin o antifeminismo nin o negacionismo climático artellaron

os mesmos sectores que apostaron forte nas décadas pasadas pola hipervelocidade, o casino inmobiliario e a “normalidade democrática”. Ideoloxicamente avergoñados polo seu dereitismo, votantes do PP, orfos dunha dereita nacionalista ata que esta chegou en 2017. En 2019 trátase fundamentalmente das mesmas persoas que nas últimas décadas votaron a Aznar, a Rajoy e a Rivera, as

mesmas persoas que conso-lidaron unha “normalidade democrática” baseada no tixolo, a explotación laboral e a desigualdade social. Cando os analistas búscanos nos mapas atópanse en urbaniza-cións creadas no boom inmobiliario, baixo o deseño ideolóxico da cidade-cárcere. Son parte da nosa sociedade, pero foron militantes dunha apatía que recentemente converteron en odio.

Aínda que sinalamos que foi a represión o aglutinador da reacción que estamos a ver, o papel do nacionalismo español en todo isto merece unhas palabras. Hai anos que se rehabilitaron vía deporte os símbolos nacionais proscrios por ser patrimonio dun exército desprezado pola Mili. Xeracións e xeracións desprezaron ao himno e a bandeira por ser patrimonio dun exército que lles secuestrou durante unha tempada e logo, unha vez libres, podían esquecer. Iso non acabou cando acabou a mili, senón cando empezaron os mundiais. A sensibilidade que se construíu desde 2008 explotou anos despois cando en 2017 eses símbolos convertéronse nun símbolo político de masas, utilizados por un movemento que pedía “mais represión”. Se tiñamos un movemento social nacente nas comisarias, os símbolos españois foron a súa vía para propagarse pola sociedade até constituír un movemento social en toda regra, cos seus mitos, os seus símbolos e os seus códigos de conduta. Só faltaba alguén que canalizase este movemento para sacar rédito político. Ese alguén xa estaba aí en 2017, traballando nun ángulo morto do movemento antifascista. Mentres que a militancia social traballaba contra o “Hogar Social”<sup>1</sup> e a clásica área patriota até levarlles á marxinalidade, Vox aglutinaba tranquilamente ao redor dun programa liberal a eses sectores que se empezaban a mobilizar, captando os seus cadros e

establecendo canles de comunicación voraces. Por iso hoxe non temos unha extrema dereita fascista ao estilo europeo nas españas senón unha copia do Tea Party americano con máis nacionalismo e unha chea de elementos folclóricos vetados na súa vella casa -o PP-. Polo menos por agora.

O risco que entraña Vox é enorme. Pero non por ser unha cuadrilla de escuadristas de rúa que van tentar dinamitar ao movemento popular. Non estamos ante un partido fascista a ese respecto. Estamos ante algo peor: Vox quere “balcanizarnos”. É común atopar entre a dereita e a esquerda españolista referencias continuas á suposta pretensión dos movementos independentistas dos pobos ibéricos de emular a disolución da República Federal Socialista de Iugoslavia no Reino de España, cumprindo cun programa secreto establecido desde Berlín. Pois ben, a realidade demóstranos que o conflito catalán ten hoxe máis que ver co dos chalecos amarelos franceses que co dos paramilitares racistas croatas, serbios ou kosovares. Con todo, Vox é a combinación perfecta para levarnos a un escenario moito máis similar á Iugoslavia de 1989: un plan de axuste económico salvaxe que desmantele todo rastro do estado social combinado cunha política represiva e centralista no territorial que só pode traducirse na mobilización dos pobos nos que o españolismo é maioritario contra aqueles nos que non.

En fronte, o que nos toca, ademais de seguir construíndo tecido social é rastrexar eses elementos que nos unen máis aló de fronteiras e mares. A loita por unha vida digna en Chile ou Ecuador, a resistencia ao golpe imperialista de Bolivia ou a resposta contra a

represión española que vemos en Cataluña com-parten elementos que nos dan claves importantes sobre o camiño que habemos de seguir na nosa loita pola emancipación: a loita contra a represión e a loita por unha vida digna. A pesar da persistente imaxe de decadencia que difunden os propagandistas do desánimo sobre a nosa época, a historia está en marcha a todos os niveis e agora mesmo atopámonos nunha encrucillada a varios niveis debido ás transformacións que están a sufrir desde as bases materiais do noso sistema (todos os procesos produ-tivos están nunha profunda revisión) até as elites que toman as decisións (a recomposición xeopolítica dos estados é a parte máis visible do proceso). Que haxa fortes conflitos sociais en todo o planeta é unha confirmación de que ante estas mutacións, hai resistencias.

No noso caso, ademais, tócanos declarar claramente os suxeitos desa loita: que sindicalismo, que centros sociais, que territorios... e que proxecto político que-remos defender. É certo que a fragmentación do movemento popular en loitas particulares é un risco co que convivimos, cuxo remedio non está en subordinar loitas ou en coordinalas no espazo e o tempo. É necesario definir un proxecto político que opere no noso territorio, tendo en conta os actores que hoxe existen nesa constelación de loitas.

Nin castelos no aire, nin traballos de fin de carreira: necesitamos atoparnos para pór en común.

*Grupo Anarquista Cencellada*  
(Valladolid)

[cencellada.noblogs.org](http://cencellada.noblogs.org)

**Quen levantou o  
monstro até  
levalo a ter o  
peso que ten nas  
institucións do  
réxime foi un  
movemento  
social que existe  
hoxe en favor da  
represión**



ECUADOR



COLOMBIA



CHILE



CHILE



HONG KONG



FRANCIA

“trama (s.f.) : rede contínua de afinidades, afectos, compromisos e prácticas”

+contrainfo na web:

galizalivre.com/  
ogajeironagavea.wordpress.com/  
todoporhacer.org/  
contrainfo.espiv.net/  
vozcomoarma.noblogs.org/

lahaine.org/  
alasbarricadas.org/  
elsaltodiario.com/  
tokata.info/  
nodo50.org/cna  
esculca.gal/

